

3. Молотков А. И. Основы фразеологии русского языка. А. И. Молотков. Л.: Наука, 1977. с.126-150.
4. Удовиченко Г. М. Фразеологічний словник української мови. Г.М. Удовиченко. К.: Вища шк., 1984. Т. 1-2.
5. Ужченко В. Д., Ужченко Д. В. Фразеологія сучасної української мови. В. Д. Ужченко, Д. В. Ужченко: [навч. посіб.] К. : Знання, 2007. 494 с.
6. Устенко Л.Ф. Особливості функціонування фразеологічних одиниць у різних стилях української мови. Л.Ф. Устенко. Наукові записки НДУ ім. Гоголя, 2011. С. 40-44.

Марковська М.

Науковий керівник – доц Розумович О. А.

МОЇ РОЗДУМИ НАД ТВОРОМ А. КАМЮ «МІФ ПРО СІЗІФА. ЕСЕ ПРО АБСУРД»

Метою мого дослідження є твір Камю, в якому він висловлює основні філософські думки. Альбер Камю за своє життя неодноразово заявляв, що він не є філософом. Професійним філософом він дійсно не був, хоч і отримав філософську освіту, проте будь-якому академічному філософові зрозуміла оригінальність мислення Камю, не логічна, а інтуїтивна точність його суджень.

Франція багата на моралістів: усі найвідоміші французькі філософи-екзистенціалісти свого часу були і відомими письменниками, драматургами, публіцистами. Камю не був винятком. Герої його художніх творів ставали втіленням відкритих філософом основних установок свідомості. Іноді персонажі виступали як alter ego автора: так, в «Чумі» всім основним персонажам притаманні певні риси особистості самого Камю, які спільними зусиллями виражають його філософські погляди. « Якщо хочеш стати філософом – пиши романи», - зазначав Камю.

Екзистенціалізм або філософія існування – один з напрямів у філософії ХХ століття, що досліджує людину як унікальну духовну істоту, яка здатна зробити вибір власної долі. Основним проявом екзистенції є свобода, яку варто розуміти як відповідальність за результати свого вибору. Основним положенням екзистенціалізму є постулат: екзистенція (існування) передує есенції (сутності). Незалежно від прагнень самого Камю, його філософські ідеї увійшли в масову свідомість як песимістичне («пантрагічне») вчення про абсурдність людського існування. Свою роль зіграла й мода. К. Ясперс у 1951 році писав: « Коли в Парижі юнак ексцентрично одягається, дозволяє собі свободу в еротичних зв'язках, ніде не працює, проводить життя в кафе і розмовляє незвичними фразами, то він – екзистенціаліст; півстоліття тому в Берліні, молодика, що веде такий спосіб життя, назвали б ніцшеанцем. Проте перший має так само мало спільного з Сартром, як другий мав з Ніцше. Вони читали цих філософів, але їх не розуміли, обмежуючись лише присвоєнням багатозначних формулювань з їх захоплюючих праць, при цьому не вмючи методично мислити.» В період після Другої світової війни в Парижі з'явилися так звані «екзистенціальні кафе» з обов'язковими чорними стелями, щоб відвідувачам було легше зосередитися на переживання «тривоги», «абсурду», «відчай» чи навіть «нудьги». Проте в Камю така мода викликала обурення, класиком «абсурду» він себе не вважав, а ігри у «відчай» і «світову скорботу» розглядав як наслідок інтелектуальної убогості.

«Міф про Сізіфа. Есе про абсурд» - філософський твір Камю, написаний в період, коли філософ знаходився під впливом праць К'єркегора, Хайдеггера та Ясперса. «Міф про Сізіфа» - це свого роду філософський трактат, центральним питання якого є : Чи варте життя того, щоб його прожити? На думку Камю, існує лише одна по-справжньому серйозна філософська проблема – проблема самогубства: «Вирішити, варте чи не варте життя того, щоб його прожити, - означає дати відповідь на фундаментальне питання філософії. Все інше – чи має світ три виміри, чи керується розум дев'ятьма чи дванадцятьма категоріями – вторинне. Якщо мене запитують, на якій підставі я стверджую, що це найважливіше питання, я відповім, що це очевидно з дій, які робить людина». Сізіф кинув виклик богам. Коли прийшов час помирати, він спробував утекти з царства мертвих. За це боги його покарали: вічно він буде змушений котити величезний камінь на гору, з якої той незмінно скочуватиметься вниз, і все потрібно

буде починати спочатку. На думку Камю, Сізіф – це «абсурдний герой», приречений на беззмістовну працю. Образ Сізіфа найбільше цікавить філософа у той момент, коли він спускається з гори вслід за каменем. За Камю, це істинно трагічний момент, коли Сізіф усвідомлює своє безвихідне становище. У нього немає надії, але й не існує такої долі, яка не може бути подоланою за допомогою презирства до неї. Камю стверджує, що саме в той момент, коли Сізіф усвідомлює безцільність своєї справи і однозначність своєї долі, він отримує свободу в розумінні абсурдності ситуації і досягає стану умиротвореного прийняття. Таким чином, Сізіф знаходить перемогу у самому собі, в глибині свого духу. Камю робить досить незвичний висновок: «Однієї боротьби за вершину досить, щоб заповнити серце людини. Сізіфа можна вважати щасливим».

Камю вважає, що найважливіші істини стосовно себе самої та світу людина відкриває не шляхом наукового пізнання, а через посередництво почуттів. Камю посилається на «тривогу» Хайдеггера та «нудоту» Сартра, він пише про нудьгу, яка несподівано здатна оволодіти людиною. У Камю відчуттям, що характеризує буття людини, виявляється відчуття абсурду, яке несподівано народжується з нудьги. Коли людина випадає з рутини повсякденного життя («підйом, трамвай, чотири години в конторі чи на заводі, вечеря, сон; понеділок, вівторок, середа, четвер, п'ятниця, субота, все в одному ритмі»), постає питання «навіщо?» На думку Камю, усе починається з нудьги. Нудьга є результатом машинального життя, але вона ж приводить свідомість у рух. Нудьга пробуджує її і провокує наступне: або несвідоме повернення до звичного життя, або абсолютне пробудження. За пробудженням завжди ідуть його наслідки: або самогубство, або продовження звичного ходу життя. Як приклад, Камю говорить про людину, і те, як вона співвідносить себе з часом. «Людина належить часу і з жахом усвідомлює, що час – її найгірший ворог. Вона мріяла про завтрашній день, а тепер знає, що від нього варто було б відректися». Абсурд, за Камю, це єдина даність, проблема лише в тому, як з нього вийти, а також у тому, чи необхідно виводити з абсурду самогубство.

Однією з небагатьох послідовних філософських позицій, на думку Камю, є бунт, безперервна конфронтація людини і мороку, що ховається в ній. Бунт є вимогою прозорості, в один момент він ставить під сумнів увесь світ. Камю пише, що бунт – це не єдине людське прагнення, у ньому нема надії. Бунт – це впевненість у незворотній силі долі, але без смирення, яке зазвичай її супроводжує. Камю показує, наскільки досвід абсурду далекий від самогубства. Помилковою, як вважає філософ, буде думка, що самогубство слідує за бунтом, є його логічним завершенням. Самогубство – це повна протилежність бунту, бунт надає ціни життю.

Свідомість і бунт – це дві форми, протилежні зреченню, їх переповнюють усі пристрасті людського серця. Абсурдна людина, на думку Камю, знає, що свідомість і щоденний бунт – свідки тої єдиної істини, якою є кинутий їм виклик. Світом править сенс, проте його важко розшифрувати – ключем до цього сенсу є бунт.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Великовський С. «А. Камю. Вибране». – М.:Райдуга, 1988.
2. Камю А. «Бунтівна людина». – М.: «Політична література», 1990.
3. Кремень В. Г., Ільїн В. В. «Філософія: мислителі, ідеї, концепції». -К.:Книга, 2007.
4. Скотний В. «Філософія. Історичний і систематичний курс». – К.:Знання України, 2005.

Нестерович Ю.

Науковий керівник – доц. Бабій І. М.

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА СКЛАДНИХ ІМЕННИКІВ У ПОЕЗІЇ ОКСАНИ ЗАБУЖКО

«Словотворення – одне з найбагатших джерел поповнення лексичного складу мови» [1, с.4]. «Питання дериватології були й залишаються актуальними в сучасній лінгвістиці. Продуктивним способом словотвору української мови є складання» [6, с.153]. «Складання – це спосіб творення складних слів поєднанням двох або більше основ чи цілих слів або їх